

לאחרונה נפרדנו מאחד מצלמי הי מערכת המבטיחים ביותר שעברו דרך עתון זה. עידן אגמון (23) הגיע אלינו מיד אחרי תום שירותו הצבאי במיסגרת הנח"ל, מ קיבוץ כרם-שלום. הוא היה צלם חובב, ללא הרבה ניסיון בצילום מקצועי, אבל עם המון דיעות בנושא האמנות שבצילום.

חדשות. כדי לקבל צילום כזה רצוי על פי רוב להשתמש במבזק (פלש) או תאורה מלאכותית אחרת — שהם שנואי נפשו של כל צלם אמיתי. רק טבעי הוא שניגוד זה בין הנטייה האמנותית של הצלם לבין הדרישות של עיתונות-חדשות יוצר תיכּוּל מסויים בקרב

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהל: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136. מען מברקי: "עוה-פרס". מורפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן אביגדור. הפצה: "גר" בע"מ. גלופות: "צ'ינקוגרפיה כספי בע"מ". העורך הראשי: אורי אבנרי. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

כות הנדרשת מצילום חדשות עומדת לפי עמים בסתירה לזו הכלולה בצילום המי כונה אמנותי. לשם דוגמא אפשר להמחיש הבדל מהותי זה בצילום תקריב פשוט של פני אדם — פורטרט, או קלוז-אפ בלשון הצלמים. ה- אמן שבצלם ירצה לצלם צילום כזה בתאר רה טבעית, להעביר באמצעות הצילום לא רק את דיוקנו של המצולם, אלא גם משהו מאישיותו. הוא יעשה זאת בחיפוש אחרי ההבעה המתאימה בפניו של האיש ובעזרת

קאן קי.

בתוך עשרות סרטי-הצילום שמצלמים צלמי העולם הזה מדי שבוע, נמצאות לפי עמים התמונות הטובות ביותר שלהם, שלא יראו אור לעולם. אלו הן, בדרך כלל, התמונות שאינן מצולמות לצרכי העולם הזה אלא לסיפוק היצר האמנותי הטבוע בכל אחד מהצלמים. העולם הזה הוא שבועון חדשות מצולם. מעט התמונות המודפסות על עמודיו הן רק חלק קטן מהצילומים שמבצעים צלמיו. הן נבחרות בקפידה לא על פי ערכן האמ- נותי אלא לפי חשיבותן העיתונאית. האי-

"אהבה בשמש" של עידן אגמון יחס לבעלי-חיים

כמו כל צלם מתחיל אחר בעולם הזה, הוא עבר את המשבר הרגיל כשהסתבר לו שעבודת הצילום העיתונאית אינה מזדהה עם מושגיו שלו על צילום. עברנו עמו הרבה ויכוחים עד שהסתגל לדרישות הי עיתון והתגלה גם כצלם-עיתונות מצויין. בדרך כלל אין הצילומים המתפרסמים בעולם הזה נושאים עליהם את שמות הצלמים. אבל כמה מהרפורטזות המצרי למות, המפורסמות ביותר שנתקלת בהן בשנתיים האחרונות על דפי עתון זה, הגיעו אליך באמצעות עדשתו של עידן. העבודה העיתונאית, אותה ביצע במסירות יוצאת-דופן, לא היקתה את חושיו האמ- נותיים. בצד הצילומים שביצע עבור העתון היתה עינו הרגישה קולטת גם קומפוזיציות ומראות אחרים, אותם צילם לעצמו. לבסוף גברה בתוכו הנטייה האמנותית. הוא ויתר על העבודה העיתונאית, יצא לארצות-הברית כדי ללמוד שם קולנוע. ערב פרידתו מאיתנו הוא אסף את צילוי מיו הפרטיים, אלה שלדעתו היו ראויים להידפס בעתון ולא התפרסמו, והציג אותם בתערוכת-יחיד משלו, הנערכת במועדון-התיאטרון בתל-אביב. התמונות המתפרסמות בעמוד זה הן כמה מהתמונות שבתערוכה. הן מצביעות על

יום, "אין כביפה" יחס למראות היומ-יום

עידן אגמון וידידה יחס למין היפה

משחקי אורות וצללים המביעים את אותה אווירה מסויימת בה הוא רוצה להציג את הדמות. צילום כזה יהיה בדרך כלל בעל גוונים רבים מכל הסולם הנמצא בין הי שחור ללבן. הצילום העיתונאי של אותו קלוז-אפ הוא בעל דרישות אחרות. הוא מחייב קודם כל בהירות, חדות וניגודי גוונים, כדי שניתן יהיה להדפיסו בטכניקות הדפוס של עתון

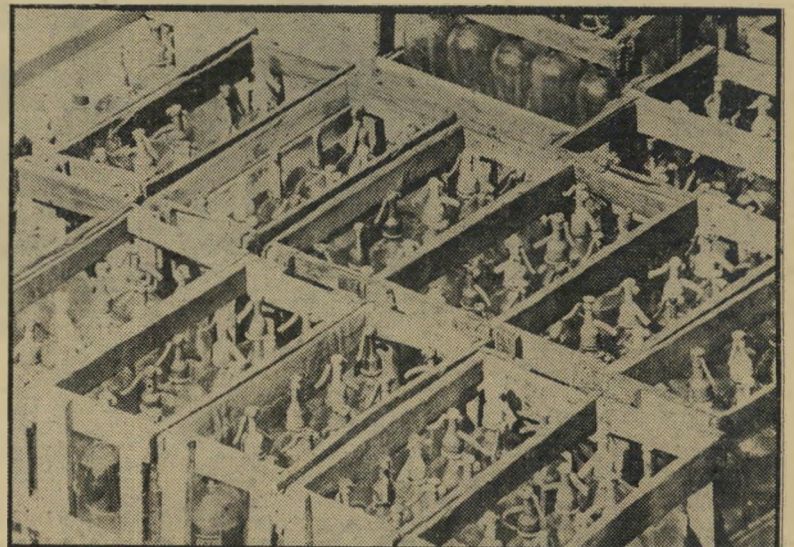

"שפתיים לוחטות" יחס לפרטים

כך שלחוג צלמי-העיתונות הישראליים אבד אולי כישרון מבטיח, אבל הקולנוע הישראלי עתיד עוד להתברך בו.

למעשה, הם מפצים את עצמם בציי לומים לסיפוק נטיותיהם האמנותיות הפר- טיות, שהם מבצעים בין צילום עיתונאי אחד למישנהו.

לפעמים, כשאנו מעללים בארכיון ציי לומי צלמי המערכת, המכיל מאות אלפי נגטיבים, עולה בדעתנו שניתן היה להפיק מתוכו תערוכות מכובדות. אבל בסופו של דבר, לא למטרה זו קיים העולם הזה.

"בק-בוקים!" יחס לדומם

תמונה